

Drop the attitude

In een hoekje van onze oude tuin stond een druif in een pot. Jarenlang stond die daar eenzaam te verpieteren, terwijl er elke zomer één zielig blaadje uit de schriële stam stak. In de nieuwe tuin staken we de plant opnieuw in de grond. Binnen een paar maanden werd ons balkon overwoekerd door vette bladeren en dito druiventrossen. Verwonderd keken we naar de uitbraak van levenslust van iets dat wij al die tijd voor verschrompeld hadden aangezien. Nooit geweten dat zich in dat kansloze staakje een knoert van een rank verborgen hield.

Waarom zien sommige kunstenaars brood in wol, oud hout, nylonkousen of hompen metaal? Omdat ze er leven in zien. Iets dat doet denken aan huid, mens, dier, leven, dood, beschadiging, kracht, orgaan, hartslag. Noem het te lijf gaan, of bezweren: de maker gaat op zoek naar de energie die hij waarneemt. Zo ontstaat geleidelijk een vorm uit dat raadselachtige samenspel tussen kunstenaar en materiaal.

De wezens van Claus-Pierre Leinenbach bevinden zich in een grensgebied tussen dromerige abstractie en plastische naaktheid. In de beelden voegt Leinenbach hard en zacht materiaal zoals nylon en metaal samen, waarna hij de zachte delen laat groeien door laag over laag te stikken. Hierdoor ontstaat een levensvorm waarvan zowel de huid als de botten zichtbaar zijn voor de toeschouwer. Op sommige plaatsen spant er zacht materiaal onder stiksel, steekt er een bot uit, is de huid zo bewerkt dat het bijna breekbaar lijkt of hangt er een klompvoet onder een zachte sierlijke arm. Deze vermenging van uitbreken en verdragen, van bedekken en ontbloten maakt dat de wezens van Leinenbach een heimelijke, ingehouden kracht ademen. Dat maakt dat je je afvraagt wat er gaat gebeuren als iedereen weg is, en de beelden alleen zijn.

In *Drop the attitude* is het ook de eerste vraag die bij me opkomt terwijl ik door de ruimten dwaal. Wat gebeurt er als 's nachts iedereen weg is en er niemand meer langs de ramen fietst? Dat is namelijk een belangrijke gemene deler van deze tentoonstelling: de wereld of verborgen krachten die schuilgaan in, of achter een beeld.

Jorick Zwager maakt indruk met een (afdruk van een) gezicht gemaakt van kunststof, waarin een klinische en gevoelige werkwijze knap versmolten zijn. Het zakelijke plastic met gaatjes patroon dat verwrongen raakt op de plekken waar emotie zich aftekent, de schouders die uitsteken, de nuchtere aantekeningen onder de buste: alles intrigeert.

In een video van Lizzy Geurts van Kessel is te zien hoe klei in plakken almaar verder op een buik worden gestapeld. Het is maar klei, denk ik als ik sta te kijken. Maar door de kracht van de herhaling en de zakelijke vormgeving neemt de stapel in mijn gedachten woekerende vormen aan. Stille woede, denk ik als ik niet langer kan aanzien hoe de pletsende klei zich ophoopt en ik weg loop. Kennelijk sta ik naar iets herkenbaars te kijken.

Ria Neleman breit en haakt objecten waarbij uit een gehoorzame, ordelijke rij steekjes ineens een knoestige vorm stulpt, of waarbij iets netjes begint, waarna het uitbreekt en er een kluwen van patronen ontstaat. Ik denk aan in het gelid lopen, uitbreken, de sprong

wagen, niet weten waar je uitkomt, aan rebellie en aan zitten blijven waar je zit, omdat je dat nu eenmaal weet.

Nadine van Veldhuizen heeft een amorf wezen in een staketsel aan het plafond gehangen. De kracht ervan is moeilijk in te schatten. Is het een blob, of een gevangen überspierbundel? Het ding hangt er hulpeloos en tegelijkertijd machtig bij. John Posthumus tekent een groezelige, zoekende werkelijkheid op de achterzijde van klassieke tekeningen. De bijna zelfgenoegzame schoonheid van de grootmeester wordt verstoord door het kwetsbare en rauwe werk van Posthumus. Dat stemt droevig, maar ook vrolijk omdat het vet en moedig is.

In *Drop* leggen jonge kunstenaars met zorgvuldig, goed gemaakt werk hun ziel bloot zonder zich op de toeschouwer te storten. Dat maakt de tentoonstelling stil, ontwapenend en ruig tegelijk. *Drop* doet iets als attitude vergeten, en maakt het ritme van die verborgen knoest achter mijn ribben hoorbaar. Hartslag.

© Cornelia Samsom 2013